

MI-A RĂMAS DULAPUL MIC

Ilustrații de Roma Gavrilă

ARTHUR

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ibris.ro
respectăm mediul, oamenii și cărți

DULAPUL DE ACASĂ

Am cinci degete în total și niciunul nu seamănă cu celălalt. Unul e mai scurt, altul mai lung, cel mare e întors într-o parte, zici că stă la pândă. Sora mea Finga are tot cinci. Am venit pe lume într-o garsonieră din Drumul Taberei, unde Elena, creatoarea noastră, împletește în fiecare iarnă mănuși, fulare și șosete din lână și le vinde la Târgul de Crăciun din centrul orașului. Roxana, fetița Elenei, e nașa tuturor obiectelor împletite: ea le dă nume.

— Pe tine te cheamă Mit, iar pe tine, Finga, ne anunță ea pe un ton destul de oficial.

Noi suntem mănuși pentru adulți, iar fetița se uită la noi cu seriozitate, de parcă ar aștepta să-i răspundem că suntem de acord cu numele pe care ni le-a dat. Spre deosebire de mine, Finga are doi năsturei roșii, cusuți sub degetul arătător.

— Tu ești primul născut, băiat, și va trebui să ai grijă de sora ta, care e cu trei ore mai mică, continuă Roxana.

— De ce spui că-i băiat? întreabă Elena, amuzată, în timp ce împletește un călcâi de ciorap.

Se uită când la andreele, care parcă împletesc singure, când la televizor, unde urmărește un serial.

— Păi e simplu: nu are cercei, zice Roxana, convinsă fiind că cei doi năsturei roșii ai Fingăi sunt cercei.

— Îți stă bine cu cercei, surioară, îi șoptesc Fingăi, mai mult ca să verific dacă Roxana ne poate auzi.

După ce am aflat cine suntem, Roxana a început ritualul de botez al ciorapului cu care Elena a încheiat lucrul pentru seara aceea. L-a numit Cioro.

— Hai la masă, îi spune Elena fetei, în timp ce se întinde și cască, după câteva ore bune petrecute pe canapea.

Roxana ne așază cu grijă într-o cutie, alături de alte surate de-ale noastre. Sunt emoționat, chiar dacă momentan locuiesc într-o cutie. Am auzit-o pe Elena vorbind la telefon, în timp ce-mi împlenea al cincilea deget: urma să fim scoși la vânzare imediat, pentru că cererea de cadouri e mare pe ultima sută de metri. Măine e Ajunul Crăciunului și noi vom fi un cadou frumos dacă o s-avem norocul să fim cumpărați și oferiți în dar. Sub bradul pe jumătate împodobit sunt două cadouri învelite în hârtie colorată. Sunt amândouă pentru Roxana: unul de la Elena, celălalt de la tatăl ei, care nu locuiește cu ele.

— Sper să ajungem pe mâini bune, surioară, îi șoptesc Fingăi, dar sunt admonestat de un fular înțepător:

— Hei, gură-spartă, mai încet! Nu vezi că s-a dat stingerea în cutie?

— Scuze, am mormăit mai mult pentru mine și am încercat să adorm, în prima noapte din viața mea de mănășă.

Înainte de asta am fost fir, într-o mercerie, iar cea mai veche amintire pe care o am e cu un câmp verde, unde stăteam pe o oaie cât era ziua de lungă. Ea păștea, eu creșteam. Eram lână.

De unde știu atâtea? Mănușile învață repede, pentru că sunt foarte atente. Sunt numai ochi. Doi pe față, doi pe dos.

Am avut norocul să nu petrecem prea mult timp pe tarabă, la Piața de Crăciun de la Universitate. Către amiază, un bărbat tânăr ne-a luat în custodie, după ce a plătit prețul cerut de vânzător. Am călătorit apoi în portbagajul mașinii lui, iar seara ne-a învelit într-o hârtie strălucitoare și, după o altă călătorie cu mașina, am fost așezați sub brad, judecând după miros. Nu știam cum arată locul în care eram, dar sunetele și vocile pe care le auzeam erau plăcute.

— Auzi ce frumos cântă copiii, Mit, s-a emoționat Finga, fremătând sub hârtia cerată.

— Cred că e playback, sunt sigur că am auzit același cântec de dimineață, în mașină.

— Oricum, e frumos, mă simt în siguranță.

— Și de ce n-ai fi? am ripostat, nedumerit.

— Știi, azi, la tarabă, ne-a tot dat târcoale un câine. Mi-e frică de câini!

— Hm, nici nu l-am observat, am răspuns mirat.

— Păi cum să-l observi, Mit, dacă aveai ochi numai pentru mănua imblănită, cu un singur deget?

N-am mai avut timp să găsesc o explicație care să mă scoată din încurcătură. Pachetul în care ne odihneam a fost ridicat, iar ambalajul desfăcut cu blândețe. Ca la a doua naștere, am văzut fața surâzătoare a unei femei frumoase, prin fanta de lumină care se lărgea tot mai tare, pe măsură ce ea desfăcea hârtia. Era Laura, fata pentru care Tudor cumpărase mănuișile. Ne-a apropiat de obraz, cu un gest de tandrețe, apoi l-a îmbrățișat pe Tudor, încă ținându-ne și pe noi în mână. Eram toți patru cuprinși în aceeași îmbrățișare, oameni și mănuișii laolaltă. Era bine, era cald, era Crăciunul.

Prima iarnă petrecută cu ei a fost de vis. Ieșeam mereu împreună, la plimbare. Laura și Tudor se țineau de mână. Uneori mă întâlneam cu mănuașă lui Tudor, ceea ce era cam ciudat, pentru că eram într-o situație atât de intimă și nu prea aveam ce să ne spunem. De cele mai multe ori, Tudor nu purta mănuași, așa că ne întâlneam cu mâinile lui goale.

— Cum ți-a mers azi, Finga? o întrebam seara pe sora mea, când Laura ne pune la uscat, pe calorifer.

Uneori aveam aceleași amintiri: cana cu ciocolată caldă, ținută cu mâinile amândouă, o explozie de entuziasm, exprimată prin aplauze înmănușate, rezistența ușii de la intrarea în bloc, pe care Laura o împingea cu ambele mâini ca s-o deschidă. Alte întâmplări le trăiam diferit, când Laura își aranja o șuviță căzută pe frunte, când îl mângâia pe Tudor ori vreun cățel, când căra o sacoșă sau când flutura un salut către o cunoștință, ridicând mâna. Eu stăteam pe mâna stângă, Finga îi încălzea dreapta.

— Lucrurile pe care le face un om cu mâna stângă sunt diferite de cele pe care le face cu mâna dreaptă, a remarcat sora mea. Ai observat că Laura scrie doar cu mine?

— Nu m-am gândit la asta, dar ai dreptate, am răspuns îngândurat. Oare dacă mâinile, deși sunt la fel, au alte roluri, înseamnă că și noi, mănuașile, avem fiecare soarta noastră?

— Nu știu, Mit, și oamenii sunt tare diferiți, deși seamănă. Vezi tu, Laura și Tudor se poartă altfel când sunt împreună, față de momentele în care sunt singuri. Ai observat că ieri, când ne-am întors de la patinoar, Laura l-a rugat să ne pună la uscat, iar el ne-a aruncat pe calorifer? Eu eram pur și simplu întoarsă pe dos...

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Respect pentru oamenii cărții

— *Interiorizată*, Finga, am încercat eu să îndulcesc cu o glumă tristă amintire din ziua trecută.

— Da, așa. Abia dimineață, când am plecat cu Laura, mi-am revenit.

Viața noastră se reduce la un singur sezon: iarna. Începe toamna târziu și se termină primăvara devreme. Suntem afectați de ceea ce se cheamă „sezonalitate”, ca în turism. Turism este atunci când Laura și Tudor lipsesc mai mult de acasă și nu se ceartă deloc. Pleacă la munte sau la mare. Când sunt acasă, uneori se ceartă. Se pare că oamenii sunt foarte schimbători. Dacă la început se țineau mereu de mână, se îmbrățișau și râdeau, lucrurile au devenit mai reci, și nu ca urmare a absenței noastre. Mănușile le țin de cald mâinilor, dar am observat că despre căldură se poate vorbi în mai multe feluri: există și căldură umană. Îmi plac sentimentele, dar Finga zice că sunt prea greu de înțeles, mai ales pentru noi.

— Eu cred că o durere în suflet este la fel ca o mănușă ruptă: și pe noi ne doare și am vrea să repare cineva gaura. Dacă ții la mănușile tale, le porți cu grijă, să nu se rupă. Așa sunt și oamenii.

— De unde știi, Mit? Că doar tu n-ai fost niciodată rupt. Laura are mare grijă de noi.

— Am vorbit cu un ciorap, i-am răspuns. Un ciorap găurit de prea multă purtare.

— Oare ce se întâmplă cu obiectele care se rup?

— Ajung la oameni săraci, care nu-și permit unele noi, am spus, mai mult ca s-o liniștesc.

Știam că puteam avea și altă soartă, să fim uitați într-un sertar sau abandonați într-o debara. Suntem obiecte *de suflet*, așa mi-a spus un fular pe care Laura nu-l mai purta deloc, pentru că era de la un fost iubit.

— Se pare că a fi cadou nu este mereu un noroc, i-am spus Fingăi într-o seară, când ne uscam pe calorifer.

De la o vreme, Tudor și Laura stăteau mai mult acasă, iar noi am rămas izolați în dulap. Din când în când, se auzeau vocile lor: el striga, ea striga, el tăcea, ea plângea. Noi stăteam cuminți, în întunericul cald. Vedeam lumina doar când Laura deschidea ușa dulapului ca să ia un pulover sau o pereche de șosete. Uneori plângea. Într-o seară, ne-a luat pe amândoi și ne-a strâns tare la piept. Am simțit o pată, diferită la gust de apa care rămânea pe mine după ce se topea zăpada. Era sărată. Laura plângea.

— Așa e și apa mării, sărată, a spus un costum de baie, care zăcea trist într-o pungă, așteptând vara, când avea să zburde iar printre valuri și să stea tolănit la soare.

— Oare apa din mări și oceane s-a adunat pentru că Pământul a plâns? a întrebat Finga. Trebuie să fi fost tare trist.

— Lacrimi, oceane, ce contează? am întrebat, mai mult ca să le distrag atenția de la plânsetul din cameră.

De când Laura și Tudor se certau tot mai des, noi ieșeam afară tot mai rar. Până și costumul de baie a avut mai mult noroc: Laura l-a dus la piscină. Fără Tudor.

— Finga, simt că se va întâmpla ceva rău... mi-au amorțit toate degetele.

— Fii serios, Mit, așa sunt femeile, se supără, dar le trece repede.

Însă n-a fost așa. Tudor n-a făcut nimic pentru ca Laurei să-i treacă supărarea. Nu i-a adus nici flori, nici la teatru n-a dus-o. Știu asta pentru că nici noi n-am ieșit din dulap, dar nici ea din cameră. Vorbea toată ziua la telefon cu fel și fel de prieteni pe care nu-i mai văzuse de mult.